

[Robert Mikkelsen.]

konfiskeret Ejendom. Jeg indser ikke hvorfor. Jeg vilde tværtimod mene, at Staten i vidt Omfang burde lade de konfiskerede Værdier forblive Statens Ejendom. Især gælder dette Patentrettigheder, som Staten efter min Mening i alle Tilfælde burde beholde og stille til Raadighed mod Licensafgifter paa visse Aaremaal. Staten kunde herved paa ikke uvigtige Omraader skabe sig Mulighed for en betydningsfuld Kontrol med og Indvirkning paa Prisdannelsen for flere vigtige Forbrugsvarer.

I § 8 bestemmes, at de overtagne Ejendomme ikke kan sælges til Personer, der har været straffet efter Forræderi- eller Værnemagerlovene. Derimod er der intet i Vejen for, at et mangeaarigt Medlem af DNSAP eller Antijødisk Liga, eller en Person, som har været SA-Mand eller haft Arbejde i Tyskland gennem en stor Del af Besættelsestiden, kan købe og fortsætte en tysk Fabrik, idet jo en saadan Mand udmærket godt kan være straffri efter de nævnte Love. Dette Forhold synes jeg ikke er saa godt.

Fra enkelte Sider er denne Lovgivning blevet betragtet nærmest som en Chance for raske Folk til at gøre gode Forretninger ved Tvangsrealisationen af Tysklands Fallitbo. Saadan kan vi ikke se paa det. Det drejer sig her om et politisk Anliggende i egentligste Forstand. Naar dette Lovforslag er færdigbehandlet, er der vedtaget en Lov, hvorved vi binder vort Land folkeretligt og udenrigspolitisk til Linier, som til Dels er helt nye for os, og som vil indvirke afgørende paa Landets Stilling ud i Fremtiden.

Mit Parti kunde have ønsket, at der var Tid til nøjere at undersøge de meget væsentlige Principper, som ved dette Forslag skal lovfæstes. Vi vil bede om de Oplysninger, vi kan faa, i Udvalget, og vi vil yde vor Medvirken til, at den endelige Lov udformes saaledes, at den saa godt som muligt kan opfylde de Formaal, den skal tjene. Forberedelserne har allerede taget for lang Tid. Vi medvirker gerne til, at Resten af Vejen bliver kort.

Bertel Dahlgaard: Den Lovgivning, der her foreslaas, er Danmark jo forpligtet til at gennemføre i Henhold til Paris-Konferencen og som allieret Nation. Jeg skal afholde mig fra at omtale alle de mange Enkeltheder i Forslaget, som bedst drøftes i et Udvalg, og skal kun omtale to Spørgsmaal, der synes mig at være af afgørende Betydning.

Som det fremgaar af Bemærkningerne og af den højtærede Ministers Fremsettelses-

tale, er det tyske, fjendtlige Aktiver, Danmark har Pligt til at inddrage, og dette gennemfører Lovforslaget ved først at give en generel Bemyndigelse til Konfiskation af al tysk Ejendom for derefter i § 5 at give en Bemyndigelse til Dispensation for personlig Ejendom, naar særlige Omstændigheder begrundet det. Jeg gør opmærksom paa, at det altsaa efter § 5 kun er over for Personer, der kan gives Dispensation. Denne Dispensationsbeføjelse i § 5 er med andre Ord Udtryk for, at Fortolkningen af Udtrykket „tysk, fjendtlig Ejendom“ ikke sker i selve Loven, men henlægges til det Nævn paa 7 Medlemmer, som skal gøre Indstilling om Dispensationer til Handelsministeren, idet dog Ministeren kan afslaa at give Dispensation, selv om der sker Indstilling herom.

Tidligere Ordførere har allerede nævnt, at det kan være Tvivl underkastet, om denne Fremgangsmaade er rigtig eller ønskelig, og jeg forbeholder mig min Stilling til hele dette Spørgsmaal, indtil vi i Udvalget har haft Lejlighed til at drøfte Sagen og at høre Ministerens nærmere Motivering. Jeg skal kun her sige, at hvis den foreslaaede Fremgangsmaade opretholdes, er det ganske klart, at Rigsdagen i særlig Grad maa være opmærksom paa Bestemmelserne i denne Dispensationsparagraf. Det vil da ogsaa være et Spørgsmaal, om ikke Regeringen i Forstaaelse med Rigsdagen maa have en ubetinget Ret til at give Dispensation, selv om Indstilling ikke foreligger fra Nævnet. Den her foreslaaede Lovgivning vil jo virke med megen Haardhed, og det kan ikke være andet, naar der ses hen til de Begivenheder, der er Baggrunden for den, og vore Forpligtelser med Hensyn til denne Lovgivnings Gennemførelse maa selvfølgelig i enhver Henseende opfyldes, men lige saa selvfølgelig maa vi sikre, at der tages de Hensyn, som Menneskelighed og danske Interesser tilsiger.

Det andet Spørgsmaal, jeg vil nævne, angaar de Beføjelser og Bemyndigelser, der gives Kommissarius. Kommissarius' Op-gave er efter Lovforslaget at eftersøge, overtage og realisere al af Loven omfattet tysk Ejendom. Med Hensyn til denne sidste Op-gave, Realisationen, finder jeg, at det er for stor en Bemyndigelse at lægge i en enkelt Mands Haand. Jeg kan heller ikke tænke mig, at Rigsdagen vil kunne tiltræde dette. Det drejer sig jo her ikke blot om at faa tyske Kapitaler over paa danske Hænder, men det er meget vigtigt, at der ikke herunder kan opkastes Tvivl om, hvorvidt den danske Stats Interesser varetages paa rette Maade i Forhold til de danske Kapitalinter-